

Η ΝΙΚΗ

ΕΤΟΣ Α

ΑΘΗΝΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1921

ΑΡΙΘ ΦΥΛΛΟΥ 24

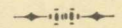
Ε.ΧΑΛΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΟΥΣΣΑΚ

ΤΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Τὸ ἔθνος ὁλόκληρον στρέφει τώρα τὴν ψυχὴν του πρὸς τὸ Μέλλον, πρὸς τὰς γενεάς ποὺ ἔρχονται διὰ νὰ ζήσουν τὴν μεγάλην εἰς ὠραιότητα ζωὴν, τὴν ἀκατάβλητον εἰς θέλησιν δύναμιν, τὴν ὁποῖαν θ' ἀντλήσῃ ἐκ τῶν ἄλλων τοὺς ὁποίους ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς συνετέλεσε κατὰ τὴν Μικρασιατικὴν ἐποποιίαν. Εἴμεθα πλησίον, εἴμεθα ἡμεῖς ποῦ συνετελέσαμεν τὰς ὑψηλὰς πράξεις τῶν ἐξόχων ἠρώοισμῶν.

Εἶναι ἡ γενεὰ ποὺ ἔρχεται, ἀπὸ τὴν Μοῖραν τὴν καλὴν τῆς Ἑλλάδος ἀδηγημένη, νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, νὰ κλείσῃ τὴν χρυσὴν βίβλον τῆς Ἑλληνικῆς θελήσεως, νὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς πόθους τῶν Πανελλήνων, τοὺς πόθους ποὺ ἔζησαν μέσα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς πτώσεως τοῦ Βυζαντίου, νὰ δώσῃ σάρκα εἰς τὰ ὄνειρα γενεῶν ἀνησυχῶν, γενεῶν ποὺ συνησθάνθησαν ὡς ὑποκρέσων τὴν θυσίαν διὰ τὴν Πατρίδα, διὰ τὸ Μεγαλειόν της, διὰ τὸν Προορισμὸν της. Εἶναι μέγα τὸ ἔργον τῆς παρουσίας γενεᾶς. Μεγίστη ἡ ὑποχρέωσις ἀπέναντι τοῦ Μέλлонτος. Βαρειὰ δὲ ἡ εὐθύνη τοῦ Μέλлонτος ἀπέναντι τοῦ Παρόντος.

Διότι ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία δίδει ἐν διδάγμα, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ὑπῆρξε διὰ τοὺς ἀγῶνας καὶ μόνον ὁ πόθος καὶ ἡ συναίσθησις τῶν ὑποκρέσων ἀπέναντι αὐτῶν διετήρησε, διέπλασε καὶ ἀνέπτυξε τὴν Ἑλληνικὴν σκέψιν, τὴν Ἑλληνικὴν διάνοιαν, τὴν Ἑλληνικὴν δημιουργίαν. Εἰς τὸν ἀέρα ποὺ ἀνέπνεον οἱ μεγάλοι Ἑλληνες δημιουργοὶ ἐγαλυύοντο οἱ μεγάλοι ἠρώοισμοί. Διότι ὅπως οἱ Ἑλληνες, ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἦτο πολιτισμὸς καθαρῶς καὶ ἰσχυρώτατα ἀνδρικός, πολιτισμὸς ποὺ ἐβάσιζε τὴν δυνάμιν του, τὴν ἐπιτροχὴν του, τὴν δόξαν του, τὸν προορισμόν του ἐπάνω εἰς τὴν δυνάμιν, τὸν ἀνδρισμὸν, ἀποθεῶν τὸν ἀθλητὴν, δημιουργῶν ἀθανάτους μὲ τὸν Πινδαρικὸν διθύραμβον, τοὺς ἡμιθέους νικητὰς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Ἡ ἀλκὴ, ἡ δυνάμις, ἡ ῥώμη, ἡ ὑγεία. Αὐτὸ εἶναι ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς. Δὲν θὰ ἐπιπτεν, ὅπως δὲν ἐπεσεν ποτὲ ἠθικῶς. Συνετρόβη ὕλικῶς. Διότι ἐὰν ἦτο ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς μία πρόοδος τῆς δυνάμεως, τῆς ἀλκῆς, αὐτὸ ἦτο δι' αὐτὸν ἀνάγκη ψυχικὴ, ἀνάγκη τῆς ἐ-

θνικῆς ψυχῆς ἡ ὁποία ἐλαμψεν, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἥλιος φωτίσασα τοὺς ἐν σκοτεινίᾳ καὶ σκιᾷ πνευματικοῦ θανάτου καθημένους λαοὺς. Ἦστραφε. Καὶ ἀστράπτει καὶ ζῆ εἰς τὰ ἔργα τῆς Δύσεως. Περισσότερον ὅμως εἰς τὰ ἰδικὰ μας, τὰ σημερινά. Διότι δὲν ἦτο πολιτισμὸς ποὺ ἦλθεν ἐδῶ. Ἐφθασεν ὡς νῆπιον καὶ ἠνδρώθη μέσα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν, ἐγαλοῦχθή ἀπὸ αὐτὴν. Ἐπλάσθη Ἑλληνικὸς. Ἐἶνε Ἑλληνικὴ καὶ τίποτε ἄλλο ἢ Ἑλληνικὴ σκέψις. Εἶχε τὴν δυνάμιν νὰ δημιουργήσῃ προηγούμενον, νὰ πλάσῃ κόσμον ἰδικόν της, νὰ ἐμφυσῆ πνοὴν ζωῆς εἰς τὴν ἰδικὴν της ὑπάρξιν. Ἴδου ἡ σκέψις ἡ Ἑλληνικὴ. Αὐτὴ ἐπλάσε, εἶχε τὴν δυνάμιν νὰ πλάσῃ τὸν προορισμὸν τοῦ Γένους. Ὑψώθη οὐρανία, ὑψώθη περιφανῆς, ὑψώθη πρὸς τὸ φῶς, πύργος φωτεινός, φάρος μέσα εἰς τὸν ὀκεανόν, ὁδηγὸς τῶν λαῶν ὅπως καὶ τοῦ λαοῦ της. Ἐδημιουργήθη μόνη ὡς παράδοσις. Ἐγενεον προηγούμενον. Ἐγενεον ἀρχὴ, Ἱστορία, ἀφετηρία τοῦ λαοῦ βαδίζοντος πρὸς τὸ μέλλον. Σταματᾷ συγχρόνως τοὺς Πέρσας εἰς τὸν Μαραθῶνα διὰ νὰ σώσῃ τὸν Πολιτισμὸν. Ὅδηγεῖ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Ἀσίαν μέχρι τῶν Ἰνδιῶν διὰ νὰ σκορπίσῃ καὶ ἐπιβάλῃ τὸ ἑλληνικὸν φῶς. Ἀναπνέουν οἱ λαοί εἰς τὸ πέρασμα τῶν ἑλληνικῶν λεγεῶνων. Ἡ ἐλευθερία γίνεται δικαίωμα καὶ ὁ ἀγὼν δι' αὐτὴν καθήκον. Πάτε μετὰ αἰῶνας ὁ Κωνσταντῖνος, θῦμα τοῦ μεγάλου προορισμοῦ, προασπιζόμενος τὸν Πολιτισμὸν κατὰ τοῦ βαρβάρου. Νεοὶ πόθοι, νέα ὄνειρα, οἱ ἴδιοι πόθοι καὶ τὰ ἴδια ὄνειρα ποὺ ἐξέθρεψαν τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον τοὺς ἐγέννησε. Διότι ἡ Ἑλλὰς εἶνε μία, μὴν, συνεχῆς εἰς τοὺς πόθους της, τὰς θελήσεις της, τὰ ὄνειρά της.

Ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Μία δρᾶξ ἀνθρώπων, πλασμένων ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν Μοῖραν, τὸν καλὸν Θεόν, κλονίσθη τὸ βάρβαρον οἰκοδόμημα τῆς Τουρκίας. Τὸ 1821. Ἐνας λαὸς συνεχίζει τὸ ἔργον τῆς Ὀθωμανικῆς καταρρέουσας. Τὸ 1912 καὶ 13 ἀπλώνεται πρὸς τοὺς σκοποὺς του. Ὁ σημερινὸς ἀγὼν συνέχεια τῶν ἀγώνων τοῦ Μεγάλου Πολέμου. Ἡ ἑλληνικὴ δυνάμις ἀποθεοῦται. Ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ καθαγιάζεται. Οἱ πόθοι γίγαντοῦνται. Τὰ νεῦρα γίνονται χαλύβδινα. Ὑψώνονται ὄρη διὰ νὰ ὑπερ-

πηδηθοῦν. Χαράδραι διὰ νὰ πηδήσῃ ἐπάνω οἱ Ἕλληνες μάχηται. Δὲν ὑπάρχει ἐμπόδιον. Οὕτε δεινόν. Δὲν ὑπάρχει οὔτε συμφορὰ, οὔτε ἀγωνία. Διότι ὑπάρχει σκοπὸς καὶ ὑπάρχει ἐχθρὸς. Ὑψοῦνται τὰ βουνά, ἔρχεται τὸ θολὸν ρεῦμα τοῦ Σαγγαρίου, ἔρχονται τὰ κύματα τῆς ἐχθρικής παραδείσεως. Ἀπέναντι ὀλων σταθερὰ, ἀκλόνητος, ὑπερήφανος, ἀλύγιστος, λαμπερὴ ἡ ἑλληνικὴ λόγγη. Γεφυρώνει τὸν Σαγγάριον, κυλᾷ ἐπάνω εἰς τὰ βουνά, ἰσοπεδώνει, κτυπᾷ τὸν ἐχθρόν. Πόντοι, θάνατοι, πείνα, καῦμοί. Ἡ ἀποθέωσις τῆς δόξης τῆς ἑλληνικῆς δὲν εἶναι ἡ ἦττα τοῦ ἐχθροῦ, ἡ νίκη. Εἶναι ἡ κατανίκησις ὀλων τῶν ἀναγκῶν. Μία ἐρημος γίνεται δρόμος δαφνοστόλιτος. Ἡ πείνα γίνεται ὁρμὴ ἐκδικήσεως. Ἡ δίψα δὲν μαραίνει οὔτε τὰ μέλη, οὔτε τὴν ψυχὴν. Νά, τὸ ἑλληνικὸν θαῦμα. Ἴσως νὰ εἶνε πολὺ αὐτὸ διὰ μίαν γενεάν, ἀθλὸς ἐπίπονος. Ἴσως ἡ Μοῖρα, ἡ Πατρις νὰ ἐξήτησε πολλὰ ἀπὸ τὴν γενεάν αὐτὴν. Ἀλλὰ πόση δόξα, πόση τιμὴ ἀπέναντι τοῦ παρελθόντος. Ἀπέναντι τοῦ Μέλλλοντος. Ἀπέναντι τοῦ ἐαυτοῦ μας, τοῦ Παρόντος. Εἴμεθα ἰσχυροί, ἱκανοὶ διὰ τὴν νίκην. Εἴμποροῦμεν νὰ κλείσωμεν τὴν Ἱστορίαν μὲ ἓνα θρίαμβον τὴν ἐκλείσαμεν μὲ τὸν Σαγγάριον.

Ἀπὸ ποῦ θ' ἀρχίσῃ ἡ μέλλουσα γενεὰ, ἡ αὐριανή; Πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ σημερινοῦ μαχητοῦ. Αὐτὴ εἶνε τὸ διδάγμα ἀπέναντι τοῦ μέλλοντος. Ὁ μαχητὴς τοῦ παρόντος εἶνε διδάσκαλος τοῦ μέλλοντος. Ἐγίναμεν ἐποποιίαι, ἐποχὴ δόξης, ἐγίναμεν πρόγονοι. Ἐξετελέσαμεν τὸν Προορισμὸν μας διὰ νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἐρχομένους Ὑποχρεώσεις. Συνεπληρώσαμε τὴν Ἱστορίαν διὰ νὰ τὴν ζήσουν ἐκεῖνοι. Ἐδώσαμε τὸ αἷμα μας διὰ νὰ βαπτισθῇ ἡ Φυλὴ. Δημιουργοῦμε τὴν ἀναγέννησιν καὶ ἀπὸ ἡμᾶς καὶ πλέον ἀρχίζει ἡ Νέα Ἱστορία. Ὁ μαχητὴς ἔγεινε σύμβολον, Ἱστορία, πρόγονος. Ἀρχίζει αὐριανὸς ὁ νέος πολιτισμὸς, νέον οἰκοδόμημα ποὺ τὰ θεμέλιά του βασίζονται εἰς ἑλληνικὴν Θέλησιν. Ὁ νέος ἑλληνικὸς πολιτισμὸς, πολιτισμὸς Ἀνδρῶν Ἠρώων.

Ο ΜΗΤΡΟΣ ΕΝΘΟΥΣΙΩΔΗΣ

Μέτωπον Σιφιέμπουχς Ζαχαρούλα μ' σπλάχνου μ' αὐναρία μ' Χαῖρι κίχα οἰτομένη μ'. Σὶ φῶς κὶ σὶ διπλουριπλουφίλ μὲ τῆ καρδία καϊμένη. Τί μ' γίνου; Μοῦ εἶσι καλὰ, μπατ καλὰ; Τὶ χαμπυρονχάμπαρα; Τώρα πειτὰ Ζαχάρου μ' ὄσπου σπου μαντιλ'. Ὅπου κὶ νὰν ἔφρασα. Μὶ τὸ Τουρκαλάκις τελεῖωσαμὶ δόξα οὐ Κόριγιους. Φαγιαμ του ταμπάνι τὸ κὶ τοῦ χουβῆφαν. Ἴσως νὰ τὸ κᾶθοι κὶ σπου στομαχί. Ἡμεῖς μὲν φουουὸλα τὸ ἀλλάξαιμ τὸν ἀδοξαστου τὸ δώκαμ κὶ καταλάβαιν, τὸ πρῆξαιμ τοῦ πλιμόν! Τώρα θὰ τῆς κουκουρεῖοῦντι ἀκόμα. Ἀμ' ἔγωγα σ' δὰ. Ἀς κάνοῦνι πᾶς κνιεντικὶ θὰ τὸ φαγι ἡ οὐραγος οφοντού! Ἀπὸ τὸ πελεκίσαμ σπου Ζαχάρου κὶ τὸ κᾶναμ κὶ φνάξαι ἡμαρτου, ἔλιουσι κὶ πντρέλιουσι τομαστὶραμ κὶ γυρῖσαμ. Πίσου. Ἀρκνιτό; ἦται δὰ οὐ πνρίπατου. Σικνιήσαμ ἄπου τῆ Σμῶρη, φτᾶσαι σπὴ Κουτάχαι, σπου Ἴσκη Σιχτή, σπου Ζαχάρου. Τέτοιια προυέλασ δὲν θὰ τὴν ἐκανὸν οὔτι οὐ γράν Πάπας. Κὶ παγνίναμ τᾶχατς καμαρώνουτας; Κᾶθε ἄλλου. Παγνίναμ βαρόντας, πικκῶντας, θεοῖζουτας, σουγνίζουτας, δέγνουτας κὶ τουμπανιάζουτας. Δὲν μῆς ἔμειν κηρός νὰ πάρουμ τὴν ἀνασπουή μας. Ὅκ' νὰ κάναμ γλέσαμ Τουρκουλάδης. Κὶ ὄσου γὰ τὸ θεοῖσομ κὶ καταλαβῖς κουκουρεῖοῦσαμ. Κὶ ἴν τοῖσους οὐρη Ζαχάρου μ' ἄς εἶν' καλὰ οὐ Θεός οὐ Μιγαλουδνῆσους κὶ οὐ Κάτουσους οὐ Κουμπάρους. Φτάσαιμ περαπέρα ἀπ' τὸν Ζαχάρου κὶ κάναμ τὸν Κιμάλι νὰ πᾶμ τὸ εἱμουλουίστρις, νὰ κόψ' βιντούζις, νὰ βάλ' καταπλάσματα, σινσπιτισμοὺς σπου κεφάλι κὶ ἠβδέλλις σπὴ κοιλιά!

Ἦγουν, τούτῳστί, νηλαδὴς μὲ ἄλλους λόγους ἦτοι τὸν Μουσταφᾶ ἰκᾶναμ τὸν κύριον Κουρτίη. Ἡμεῖς τὰ ὑζουνακία ντὲ μαζὺ κὶ οὐ Κουστάνταγας τοῦ νοῦμου τὸν κάναμ νὰ χᾶρη τὸ δεκάρας!...

Πῶς; Εἷσις τίποτις; Μάλισια Ζαχάρου μ' κὶ μιλῆνια μ' τὸν κάναμ κὶ σφοντύλασοι, κὶ χλωμασι κὶ κτρινοι κὶ χαλκουπρασίνιοι. Εἶν' δηλαδὴ νὰ τὸν κλαίσι τὸν μαῦρον κὶ τὸν ἄραχου. Καλλίτρα νὰ τὸν δαχκωνῖ ἡ οὐχία κὶ ἡ μαρηάχα, νὰ ἔβγαζὶ τὸν καλᾶγκῶσου, νᾶτρουμ καλλίτρα ἰένα μαγκάλι κάρβουνα. Τώρα λῆει δὰ πᾶμ σ' ἓνα μουναστῆ' ν' ἄγασ! Ὅρα τ' καλή κὶ ἡ σπάτα τ' γαλλί ἡ μύτη τ' φουσεῖ! Ὑσπουμένους νᾶν... ἴεν τὸν μεταξὺ ὀμους οὐρη Ζαχαρένια μ' δὲν κᾶθη φρόνιμα. Κᾶνε ἀκόμα οὐ ἰσίφης, οὐ μοναντίτριους κὶ οὐ ἀφελουκωμένους βιρβιρέτζις. Ἰνὸ ἡμεῖς γυρῖσομ πῖσου νὰ πᾶμ νὰ περχακαουθουμ αὐτὸς ἔρχι κὶ μῆς κᾶνη τὸν κῶκουρα. Δὲν ἔξερ' ὀμους ποὺ νὰ ξεραθῆ κὶ νὰ μαραθῆ, δὲν ἔξερ' τ' παροιμίγια π' λῆει:

Ὅποιοις κουκουρεῖτι γλήμορα μαγειρεῖτι!... Τὸν γίδου θὰ πᾶθ' κὶ αὐτοῦνους. Θὰ τὸν τακῶσομ σπου τέλος κὶ θὰ τὸν κάνομ νυφῶρασπου, πλακί, σνιφᾶδου μὲ τὰ κρημνᾶκία! Τ' αἰκούς; Τ' αἰκού νὰ λῆς... Μ' ὄλα τὰτα κουντός φαλμός ἄλλελοῦτι! Ὅκ' κὶ νᾶν τὸν παηγῶ' τελεῖωνι κὶ θὰ σ' γυρῖσομ πῖσου ντὸουρους κὶ μακακᾶιρους. Νὰ μὲ γῆθς δὲ θὰ μὲ γουρῖσις. Ἐγνᾶ οὐ ἄφαλος τῶσοος κὶ ἄλλους τῶσοος. Ἄφρα κὶ γένεια κὶ εἵμ ὄαν τὸν διεδοσιμᾶτατου τὸν Παπα-Ρούμα! Μ' πᾶνε ὀμους μὲνι χαρά. Ἐγνᾶ μαθῆς Ζαχάρου μ' σουβαρός-σουβαρός, νὰ μὲ γλῆψ κὶ νὰ χᾶρῖσαι...

Τᾶτα εἶχα ν' οὐ ποῦ ζουμποῦλι μ' κὶ μπαρμπῶνάρα μ'. Μ' σὺφέλῆσι οὐ πόλμους κὶ μακῶ' νὰ γένουντι τρεῖς τὸ μῆνα τέτοιου... Κὶ ποῦ νὰ πᾶμ Ζαχάρου μ' κὶ σπὴ Πόλη. Τῶντις πλιέουν χιρῆτα μ' τὸν πλάτανου. Θὰ χῆσου ἰένα παλάτ' καταμῆσις σπου Βῶσπουρου νᾶχη ἀπὸ κᾶτ' ψάργια κὶ ἀπὸ πνᾶ' διάφουρα πτωίμυμα! Κὶ θὰ σὶ βάλου μέσα κὶ θὰ πάρομ κὶ τρεῖς ἄραπάδης νὰ σὶ ἀτῆρῖσομ κὶ θὰ φτιρᾶ νὰ μὲ ἡ ὀτρᾶν' ἡ μῖ-

γῖς! Θὰ σ' ἀγουράσομ κὶ μὲνι γκαμῆλα νὰ βγαῖνης περιπατου τὸ μαγαλάδης νὰ σὶ γλιέποῦνι κὶ νὰ λιμπῖζουντι τὰ κᾶλη σ'! Τᾶτα ἰτί τὸ παρόντους κὶ ἔτιρουν οὐκ ἔχου οὐ ἄφαλους.

Σὶ τριπλασᾶζουμὶ
Οὐ σὸς λάτρες
Μῆτρος Καραφοντιᾶς
(Τουρκουφάους)

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

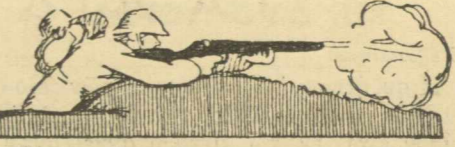
Στρατὰ Μ. Ἀσίας. Ἐπιτελεῖον. Γραφεῖον 10
Ἐοκὴ Σεχῆρ 10 Σεπτεμβρίου 1921
Μετὰ τὴν νικηφόρον προέλασιν τοῦ στρατοῦ μας πέραν τοῦ Σαγγαρίου, ὅπου τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἐχθρικών δυνάμεων παταχθὲν κατέστη ἀνίσχυρον διὰ περατέρω ἐνέργειαν, ἡ Στρατὰ ἐπανῆλθεν εἰς τὰς προτέρας αὐτῆς θέσεις, παρατηθεῖσα τῆς καταδίωξεως τοῦ ἐχθροῦ.
Ὁ στρατὸς μας ἐγκαθιστάμενος ἤδη εἰς τὴν καταληφθεῖσαν χώραν θέλει ἀσκήσει τὸ ἔργον τῆς εἰρηνεύσεως καὶ τῆς παγώσεως τῆς τάξεως.

Πρὸς κᾶλῶ
ὀθεν πάντας τοὺς κατοίκους ὅπως ἐπιδοθῶσιν εἰς τὰ εἰρηνικὰ αὐτῶν ἔργα ὑποσχόμενος αὐτοῖς, ὅτι πλήρης ἀμεροληψία καὶ δικαιοσύνη θέλει ἐπιτρατήσαι εἰς πᾶσαν ἐκδήλωσιν τῆς τε στρατιωτικῆς καὶ πολιτικῆς ἐνεργείας.
Δὲν παραλείποι δὲ νὰ προσθέσω, ὅτι προτίθεμαι νὰ καταῶσ ἀμειλίχως πᾶσαν ὀσοσδήποτε ἀπόπειραν διασαλεύσεως τῆς τάξεως τοῦ ἤδη διαμορφωμένου Καθεστῶτος.
Ὁ Διοικητὴς στρατιᾶς Μικρᾶς Ἀσίας
Α. Παπούλας

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ
Ἐπιτροπὴ τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ Συμαιοῦν, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ. κ. Νικολ. Παπαϊωάννου, Βασίλ. Μοσχόβη, Φωτ. Κλαδάκη καὶ Παναγ. Πετρίδου, ἀνεληθῶσα εἰς Τατῶν, ἐγένετο δεκτικὴ παρὰ τῆ Α. Μ. τῆ Βασιλείσῃ. Ἡ ἐπιτροπὴ, παρέδωκεν εἰς τὴν Α. Μεγαλειότητα 90 χιλιάδας λιρετῶν, προὐτὸν ἐράνου διενεργηθέντος μεταξὺ τῶν Συμαιοῦν, ὑπὲρ τῶν τραυματιῶν.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΠΙΤΕΛΑΡΧΟΥ Κ. ΠΑΛΛΗ
Ὁ ἐπιτελάρχης κ. Πάλλης, ἐδηλώσεν εἰς τοὺς δημοσιογράφους τῆς Σμύρνης ὅτι ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἐγκατασταθεῖς εἰς τὰς νέας καὶ ἀπορρήτους γραμμάς αὐτοῦ, ἔχων δὲ εἰς τὴν διάθεσιν του τὴν πολυτιμοτάτην σιδηροδρομικὴν γραμμὴν τοῦ Ἐοκῆ—Σεχῆρ—Ἀφιόν Καραχισᾶρ, οὐδὲν φοβεῖται ἐκ μέρους τοῦ συντριβέντος καὶ οὐδεμίαν δυνάμενον ν' ἀναλάβῃ πρωτοβουλίαν ἐχθροῦ. Τὸ ἠθικὸν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ—ἐτόνοσεν ὁ κ. Πάλλης—εἶνε πάντοτε ἀκμαῖον, αἱ δὲ Ἑλληνικαὶ ἀπάλεια ἐν συγκρίσει μὲ τὸ ἐπιτελεσθὲν μέγα ἔργον, μικραῖ.

Ἡ ἑλληνικὴ, εὐχαρίστως θέλει δημοσιεύει πᾶσαν ἐπιστολήν προερχομένην ἐκ τοῦ μετώπου καὶ ἀναφερομένην εἰς τοὺς ἠρωῖσμούς καὶ τὴν ἐν γένει πολεμικὴν ζωὴν τῶν γιγαντομάχων μας.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ
B' Στρατ. Νοσοκομείον Θεοῦνίκης
Ἀγαπητὴ Νίκη,

Ἀναγνώσας πολλὰς περιγραφὰς μαχῶν ἐν τῷ ὑμετέρῳ περιοδικῷ διαφόρον συμπολεμιστῶν μου ἔλαβα καὶ ἐγὼ ἀνὰ χεῖρας τὸν κάλαμον νὰ σὶς περιγράψω μίαν μάχην κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐτραυματίσθη, βέβαιος ὄν ὅτι ἠδέελατε καταχώρησιν καὶ τὴν ἰδικὴν μου περιγραφὴν εἰς τὸ ὑμέτερον περιοδικόν. Ἀρχίζω τὴν περιγραφὴν μου ἀπὸ τῆς παρατῆρ **Κιουτάχειαν μάχης**.
Ἦτο νύξ. Ἡ ὥρα 3. 15' μεταμεσονύκτιος. Ἦμην λοχίας τοῦ πυροβολικοῦ τῆς ... πυροβολοχίας. Τὴν στιγμὴν ὅπου μόλις εἶχα ἀκουσθῆσαι τὸ κεφάλι μου λιγάκι πάνω στὸ κανόνι μου, τὸ ὅποιον ὀνόμαζα «Κεραυνοῦ» καὶ κωλύεις. Ἀκουσα τὸν λοχαγὸ μου νὰ μὲ φωνάξῃ. Θανάθην ξύπνα τὰ παιδιὰ. Ὁ ἐχθρὸς ἔρχεται. Τὴν εἶδον ταύτην ἔλαβε ὁ λοχαγός μου δι' ἐνός ἀγγελιοφόρου. Ἀμέσως πετιοῦμαι σὰν τίγρις ἀπ' τὴν θέσιν μου καὶ μετὰ τρία ἅματα εἰρικοκομᾶ πλησίον τοῦ λοχαγοῦ μου.
— Τὶ τρέχει κόρμὶ λοχαγῆ τοῦ λέγω;
— Τὰ συνηθισμένα λόγια, μὲ ἀπαντᾷ. Ξύπνησες τὰ παιδιὰ;
— Τώρα πηγαινῶ λοχ.....

Δὲν ἐπρόφρασα νὰ ἀποτελειώσω τὴν λέξιν καὶ νὰ σου μᾶ ὀρίδα μπροστὰ μου. Εὐτυχῶς ἦρθε χῶμα μαλακὸ καὶ δὲν ἐξεράγη. Τὶ συνέβαινε; Τὸ ἐχθρὸν πυροβολικὸν ἦτο εἰς τὸν ἀπέναντι λόφον ἀπέχοντα περὶ τὰ 1200 μέτρα τοῦ ἰδικοῦ μας. Ὁ διοικητὴς τῆς μεραρχίας μας εἶχε διατάξει δύο τάγματα νὰ προχωρήσοι καὶ καταλάβου τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐχθρικοῦ λόφου. Ὁ ἐχθρὸς ἀντελήφθη τὴν κίνησιν τῶν ἡμετέρων καὶ ἤρχισε νὰ βάλλῃ τὸ πυροβολικὸν των.
Ἡ μάχη ἤρχισε σφοδρὰ. Οἱ φαντᾶροι μας ἐπετίθεντο κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Οἱ Τούρκοι διεκδικουσαν βῆμα πρὸς βῆμα τὰς θέσεις των. Τὸ ἀριστερὸ μὲς ἤρχος νὰ κᾶμπτεται. Τὸ κέντρον μας ἐπίσης ἄρεοῦτο. Ὁ διοικητὴς ἐθεσεν εἰς μάχην ὄλην τὴν εφεδρείαν. Ἀλλὰ τί τὸ σφέλος; τὸ πυροβολικὸν τοῦ ἐχθροῦ ἐθερέψε τὰ στρατεύματά μας. Τὸ πυροβολικὸν μας εἶογα. Τὶ συνέβη;

Ἴδου τί συνέβη. Ἡ πυροβολοχία μας δὲν ἔλαβεν ἐγκαίρως τὸ σθένος τοῦ διοικητοῦ μας. Ὁ ἀποσταλεῖς ἀγγελιοφόρος διὰ νὰ διανίστη τὴν ἀπόστασιν μεταξύ τοῦ περικοῦ καὶ τῆς πυροβολοχίας ἐπῆρε νὰ διέλθῃ πλησίον τῶν τῶν ἐχθροῦ. Ἐν ὅμως ἀδέξιος ἔγενεν ἀντιληπτός εἰς τὸν ἐχθρόν καὶ ἤρχισε νὰ βάλλεται ὑπ' αὐτοῦ. Δύο σφαιραὶ ἐφύον τὸν ἀγγελιοφόρον. Ἡ μία εἰς τὸν δεξιὸν πόδα ἡ δὲ ἄλλη εἰς τὸ ὑπογάστριον. Ὁ ἀγγελιοφόρος ἐπεσε κάτω καὶ ἤρχισεν ἔρχων νὰ διευθύνεται πρὸς ἡμᾶς. Τὸ αἷμα ἔρχε ποταμιθῶν ἐκ τῶν πληγῶν του. Δὲν ἔμενεν ὁμως εἰς τὴν θέσιν του, ἐγνώριζεν ὅτι ἂν ἡ διαταχὴ τοῦ διοικητοῦ δὲν περιερίχτο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ λοχαγοῦ μου θὰ κατεστρέφετο ὁλόκληρη μεραρχία. Τέλος κατὰ τὴν κριμοιωτάτην ὥραν κατέφρασε καὶ μόλις ἐνεχείρησε εἰς τὸν λοχαγόν μας τὴν διαταγὴν ἐξέπευσσε ποῦ τὸν ποδῶν τοῦ λοχαγοῦ μας. Λαβῶν γυνῶν τοῦ σθενοῦ ὁ λοχαγὸς ἐφώναζε: «Θανάθην ξύπνα τὰ παιδιὰ».

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον).
Ἡ ΝΙΚΗ,
Ἐβδομαδιαία Εἰκονογραφημένη
Ἐπιθεώρησις
Γραφεία ὁδὸς Βερανζέρου 14
Τιμὴ ἐκάστου φύλλου λεπτὰ 30
Συνδρομὴ Ἐσωτερικοῦ Δρ. 18
Ἀιγυπτίου,Κέρπου καὶ Ἀγγλίας Σελ. 14
Ἐδρώπησ Φρ. 25

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Οι εξοπλισμοί

Η συζήτηση διά τὸ ζήτημα τῶν ἐξοπλισμῶν ἐπιτείνεται εἰς τὸν Ἑθνοκρατικὸν Τύπον, ἐνῶς ἐν τῷ μεταξύ ἀγγέλλονται νέα πιστώσεις διὰ δαπάνης στρατιωτικῆς. Καὶ ὅμως! Ὁ ἀφοπλισμὸς τῶν Ἑθνῶν ἀπομένει ὄνειρον ἀπραγματοποιήτον. Ὁ πόλεμος οὐδέποτε θὰ παύσῃ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, τῶν Ἑθνῶν, τῶν Λαῶν. Ἡ αἰωνία εἰρήνη τὴν ὁποίαν ποθοῦν οἱ σοσιαλισταὶ εἶναι μία κατάσταση εἰς τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε θὰ εἰσέλθῃ ἡ ἀνθρωπότης. Καὶ περισσότερο τὰ Κράτη ἐκεῖνα, τὰ μικρὰ Κράτη, τὰ ποῖα ἐχρῶν νὰ ἐπιτελέσω ἐν καθήκον ἀπέθανται εἰς ὑπέρθεος των. Οἱ ἰσχυροὶ θέλουν ν' ἀπομεινῶν ἰσχυροί. Οἱ μικροὶ θέλουν νὰ ζήσουν. Μέσα εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν τῆς ἐπικρατικῆς αἰσθητικῆς ὑπάρχει οὐκ ἀβυσθόσιν ἀπέναντι ὅλα τὰ σχέδια, ὅλοι οἱ ὑπολογισμοὶ των, ὅλα ἀ συνθήκα. Εἶναι αὐτὴ ἡ μοῖρα τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ δικαίωμα

Ἐγγραφή. Ὅτι ὁ στρατὸς μας παρακολουθεῖ μετ' ἀγωνίας τὴν πολιτικὴν κατάστασην. Πόιος τὸ ἀγνοεῖ; Ὁ στρατὸς ἔχει δικαίωματα διότι εἶναι ὁ συνεχιστὴς τῆς ἑλληνικῆς δόξης. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀγωνίας αὐτῆς ἀκριβῶς βασιζόμεθα εἰς ὑπερωνότες. Διότι ἀγωνία σημαίνει ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Πατρίδα καὶ ἀπόρριπτον ἀνεκκλήτων διὰ τὰ δῶρα τῆς νίκης. Ἄν δὲν ὑπέσχετο καθήκον θὰ ἔλειπε τὸ δικαίωμα. Καθὼς ἀπέθανται τῆς Πατρίδος καὶ δικαίωμα ἀπέθανται τοῦ ἔχθρου.

Ἐπίγραμμα

Φαντάρος ἐπιστροφῆς ἐκ τοῦ Μετώπου, ἀνήκων δὲ εἰς μικρὰν κλασὴν ἠρωτικήν: — Πῶς τὰ ἐπέρασες; — Ἐπῆγα παιδί καὶ ἔρχομαι ἄνδρας! Γενεὰ ἀνδρῶν ἡ παρούσα. Ἀνδρική ἀπέθανται τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἀπέθανται τοῦ μέλλοντός τῆς.

Ἡ κατάδιωξις

Ἐνταίνα ἡ κατάδιωξις τῶν ἀνυποτάκτων. Καὶ εἰς τοὺς δυσφοροῦντας καὶ διαμαρτυρούμενους μὴ ἀντιτάσσεται ἐρώτησις: — Νομίζετε, ὅτι τὸ Μέτωπον δὲν ἔχει ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν σας; Νομίζετε ὅτι οἱ στρατιῶται δὲν πρέπει ν' ἀναπαυθοῦν; — Ἀπάντησις... μὴδέν. Ἀποτέλεσμα. Ταξειδίων ἀναφυγῆς εἰς τὸ Μέτωπον, ἐκεῖ ποῦ πνεὶ ἡ μεγάλη αἰρα τῆς ἑλληνικῆς θελήσεως.

Οἱ ἔρανοι

Ἐξακολουθοῦν οἱ ἔρανοι διὰ τὸν στρατὸν μας. Τὸ ἔθνος ἀνοίγει τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν ἑλπίαν μαχητήν. Καὶ δὲν ὑπάρχει Ἑλληρ ποῦ νὰ μὴν αἰσθάνεται ὡς καθήκον καὶ ἄγίαν ὑποχρέωσιν τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ποσοῦ. Ὅταν ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ θελήσῃ νὰ θαυματουργησῇ γνωρίζῃ νὰ γράφῃ μόνῃ τῆς θαυμασιωτέρας σελίδας τῆς ἱστορίας τῆς. Καὶ ἡ ἐπιτελεσις τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ εἶναι ἄλλη μία νίκη ὄραία καὶ μεγάλη.

Ἄσσοι πιστοί...

Προσέθετε. Διαβῆσατε τὰ ἀνακοινωθέντα τοῦ Μουσταφᾶ Κεμάλ. Οὐδέποτε ἐν ψεύδους ἐνηγγαλίσθη μετ' ἀντιθέτου τρυφερῆς τῆς ἀνοσίαν καὶ τὴν κακοήθειαν. Τριπλή συμπαγία. Ἀλλὰ τί περιμένοντες ἀπὸ τὸν ἀντάρτην; Ἡ Τουρκία ἐξῆσε διὰ τοῦ ψεύδους. Τώρα θέλει νὰ νικήσῃ διὰ τῆς ἀπᾶτης. Ἐνῶ ἡ ἑλληνικὴ λογικὴ λέγει τὴν ἀλήθειαν, τὴν μίαν καὶ μόνην ἀλήθειαν, αὐτὴν ποῦ γνωρίζει ὅλον τὸ ἔθνος καὶ ὁ κόσμος ὅλος.

Ἡ πανελληνία λατρεία πρὸς τὸν ἐστεμμένον Νικητὴν ἡεμὴ, βαθυτάτη, ἀναλλοίωτος ἐκδηλοῦται ἀπὸ πᾶσαν ἰσχίαν τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς. Ἄπο τὰ βᾶθη τῆς Μικρασίας—μέσα ἀπὸ τὴν λᾶβαν τῶν πολεμικῶν ἠρωτικῶν, ἀπὸ τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός, ἀπὸ τὸν καταυλισμὸς τοῦ μετώπου, ἀπὸ τὴν κλίσην τοῦ μαρτυρίου καὶ τοῦ πόνου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς εἰρηνικὰς νήσους, ἀπὸ τὰς κοσμοβιθεῖς μεγλυοπλοῖες τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἀπὸ παντοῦ, ἀπὸ τὸν ἀπλόστον ἀγῶνα καὶ ὑπερήφανον πολεμιστὴν, μέχει τὸ μορφωμένον ὄπλιον καὶ γενναῖον ὑπερασπιστοῦ τῆς πατρίδος, ὅλοι μὲ μίαν φωνὴν μὲ ἕνα τόνον τρυφερῆτος, θαυμασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως, στρέφονται πρὸς τὸν Στρατηλάτην, τὴν ζωντανὴν δόξαν τῆς Μεγαλῆς Ἑλλάδος.

Ὁ στρατιώτης τοῦ 22 Πεζικοῦ Συντάγματος Ὁμῆς Φακῆς τραυματίας τῶν μαχῶν τῆς Κοβαλίτσας, ὅπου ἡ ἑλληνικὴ ἀνδρεία διέλαμψε διὰ τὸν ἠρωτικὸν τὸν παλληκαριῶν μας, ἐκφράζει τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Μέγαν Βασιλέα μας— μὲ στίχους βγαλμένους ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς του.

— Λαβωματιὲς στὰ στήθια μου παρόμοια ἀνδρεία ἔληρα στὰ ψηλά βουνά ἐκεῖ, τῆς Μικρασίας...
Καὶ ἐξακολουθῶν περιγράφει τὴν μάχην καὶ τὸν τραυματισμὸν του διὰ τὴν ἀκατάληπτη μὲ μίαν ἀποστορικὴν εὐλαβὴς ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Βασιλέα.
—Κι' ὅλα αὐτὰ ἀγόγγυστα γὰ τὴν γλυκερὰ Παιτρίδα καὶ γὰ τὸν Βασιλέα μας τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον καὶ πόνους καὶ ἀναστασηγάτους ὅλα θὰ ὑπομείνω.

Ἐἰς τὸν Δαρνοπέστρη Στρατηλάτην Βασιλέα μας Κωνσταντῖνον

Τὸν φαντάζομαι ν' ἀνέρχεται τὸ βουνὸ τὴν στιγμήν ποῦ βγαίνει τὸ φεγγάρι καὶ σὸ ὑπερφύρο ἀνεβασμὸν Του λάμπει καινούργιο φῶς ποῦ πλημμυρεῖ ὀλόκληρην τὴν πλάσιν καὶ τὴν κάνει εὐφορούμητη καὶ περιχαλδέστρη. Ὁ ποιητὴς ὀραματίζεται περιλάμπρον τὸν Κωνσταντῖνον ποῦ τὸ ὄποιο.
— Δυὸ βουνά παραμερίζουν δυὸ ποτάμια σαματοῦν καὶ δυὸ πλάτανοι γυρίζουν δίπλα καὶ τὸν χωροτοῦν...
καὶ μετ' ἴδιον ἐνδοσιασμένον ὕμνει τὰ πολεμικὰ τρόπατα τοῦ Νικητοῦ ἀπὸ τὸν Βαλκανικὸν πόλεμον, καταλήγων μὲ μίαν ὄντως πρῶτης τάξεως εἰς ἐμπνευσιν καὶ ποιητικωτατην εἰκόνα. Ὁ νεοροσολεῖ ὁ ποιητὴς νάτανε αὐτὸς ἡ ῥοδοδάκτυλος αὐγὴ.
Καὶ ἐπιλέγει:

—Ὡς αὐτὴ νὰ χαίρητ' ὡς τὰ γενναῖά μας παιδιὰ καὶ λουλοῦν νὰ σκορπίσω ἐμπροστὰ Σου Βασιλιᾷ
Ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Κανδρόβα τῆς Μεγαλοπόλεως Δημήτριος Χριστοπούλος Λοχίας μὲς ἀποστείλει ποίημα κλήρος ἀπὸ θαυμασμό καὶ ἀφοσίωσι γιὰ τὸν Κομπάρδο.
Τὸν ἀποκαλεῖ «Χρυσαστὸν τρισηνδόξον» καὶ εἰς στίχους γιομάτους ἀπὸ τρυφερότητα καὶ λατρείαν ἐκφράζει τῆς ψυχῆς του τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα.
—Ὁ χρυσαστὸν τρισηνδόξον μὲ τὰ πλατεῖα στενά Σου μ' αὐτὴν τὴν ἀστροπόμορφον καὶ ἀείνειν ματιὰ σου...
Τοῦ ἀπευθίνει χαίρετον τιμῆς καὶ θριᾶμβου καὶ τὸν ἐπικαλεῖται διὰ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος καταλήγων ὡς ἔξης:

—Ἐμπρός, ἐμπρός ὁ Χρυσαστὸν Κι' ἐμεῖς μαζί Σου ὄλοι Ἐμεις περὰ Σου καὶ ἰσχύς Ἐμπρός διὰ τὴν Πόλι...
Ἔμεις χρυσαστὸν τρισηνδόξον
Καὶ ἐπιλέγει: *Ἐμεις χρυσαστὸν τρισηνδόξον*
Καὶ ἐπιλέγει: *Ἐμεις χρυσαστὸν τρισηνδόξον*

ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΗ ΑΜΟΙΒΗ

Μία θαυμάσια ἐμπνευσις τοῦ κ. Τερτίτη Ἐπιποσίτου τῆς Γεωργίας. Ἡ χορηγία εἰς τοὺς λαβόντας πολεμιστὰς μας τὸν Πολεμικὸν Σταυρὸν δοσε ἕξ ἕξ 150 στρογγύλων Μακεδονικῆς γῆς. Εἶναι ἡ θετικώτερα καὶ συνεπὴς ἡ πλέον πισπιανῆς καὶ τιμητικώτερα ἰκανοποιήσι τῆς ἀφλόστον γενναίητος καὶ τοῦ ὑπερόχου ἠρωτισμοῦ τῶν ἀνδρῶν μας, τῶν ὑπερτάτα ὀρητικῶν καὶ ἀποφασιστικῶν Ἀζιωματικῶν καὶ Στρατιωτῶν μας.

Ἡ πολιτεία οὕτω ἱκετομένη φανερώνει ὅτι ἀναγνωρίζει τὴν ὑπεροχὴν τῶν θυσιῶν καὶ τὴν μεγάλην προσφορὰν ἐθνικῶν ὑπηρεσιῶν εἰς τοὺς ἀνδρείους πολεμιστὰς τῆς.
Ἡ πατριωτικὴ καὶ τόσον ἔξαιρετικῆς σημασίας κένυσις τοῦ κ. Τερτίτη θὰ τεθῇ ἐν τῷ Νομοθετικῷ δι' οὗ ἐπιφέρονται τροποποιήσι εἰς τὴν γεωργικὴν ἡμῶν νομοθεσίαν. Οἴτως ἡ Μακεδονικὴ Γῆ θὰ ἔχῃ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν τιμὴν νὰ συγκεντρώσῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς τὰ τιμιώτερα καὶ ἐνδοξότερα παλληκαρία τῶν τελευταῖων πολεμικῶν μας ἀγῶνων, οἵτινες ἀνδείξαν γίγαντας τοὺς ὑπερόχους μαχητὰς τῆς Μικρασιατικῆς ἐποποιίας.

ΟΙ ΤΥΡΤΑΙΟΙ ΜΑΣ

Στὰς 5 Ἀπριλίου ἡμέρα Κυριακὴ Γράφθηκα στρατιῶτης, ντύθηκα σὸ κακὶ Καὶ σὸ θεὸ ὄρακίτιστα σὴ μάνα μου πατρίδα νὰ πολεμήσω μὲ καρδιά καὶ ὄλη μου τὴν ἑλπίδα καὶ νὰ μὴ ποῦ ὀρακίζομαι μόνον μὲ τὸ στόμα ἀλλὰ μὲ ὄλη τὴ ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά ἀκόμα.

Ἀπὸ τὴ Σμύρνη ἐφυγα, σὸ μέτωπον ἔπηγα μόνον μὲ μὴ παρηγοριά, μόνον μὲ μίαν ἐλπίδα νὰ πολεμήσω τὸν ἔχθρο, τὸν ἄπιστο Κεμάλ, ὅπου σκοπὸ δὲν ἔβαλε νὰ ἀλλάξῃ τὸ κεφάλι. Νὰ πῆ ὅτι δὲν ποβεμὰ πλέον μὲ τὰ Γιαννᾶκια ἀλλὰ πῶς πολεμᾷ ἐδὼ μ' ἐνδόξα φανταράκια εἶναι ντυμένοι σὸ κακὶ, κ' εἰν' ὄλοι τοὺς λέγοντες καὶ πολεμοῦν μὲ ἔργατα καὶ ὄχι μὲ κουβέντες Μικρασιατικῆς πολεμοῦν μαζί καὶ Μακεδόνες καὶ Σπερρολαδίτικα παιδιά, ὅπου φοροῦν τίς [βέντες καὶ κουβέντες

Χαρά νὰ μπαίνης νικητῆς μέσα σὸ πολιτείας νὰ λευθερώνης ἀδελφούς ἀπὸ τίς τυραννίδες Νὰ σὸ φιλοῦν σὸ μέτωπο, νὰ λέξ Χριστὸς [ἀνάστη γιὰ τί τοὺς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ τὰ [αἰσῆ Κι' ὅταν σὸ σπίτι σου θὰ πᾶς, καὶ νικητῆς [γυροῖς νὰ πῆς πῶς ἐπολέμησες, νὰ πῆς πῶς ἠγωνίστης.

Καὶ ὅταν πάλιν ἡ πατρίς σὸ ὄπλα σὸ ζήτηση πάλιν νὰ τρέξῃς μὲ καρδιά, πάλιν νὰ πολεμήσῃς. Ἀναστάσιος Δαμντοῦλης 9ος Λόχ. 17 Πεζ. Τ. Τ. 903 ἐκ Σμύρνης

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΜΑΣ

Κον Παν. Ν. Βοσῶ. Ἐρμουπόλιν Ἐληφθησαν αἰ ἀπὸ 10 καὶ 14 τορ. ἐπιτολεῖας. Τὰ ζητηθέντα φύλλα ἐστάλησαν εὐθὺς ὡς ἑληφθη ἐπιτολή σας. Ἦδη ἐπανελήφθη ἡ ἀποστολή. Ἐπιπόμενον νὰ μὴ σημειωθῇ νέα καθυστέρησις. Ἐκ τοῦ ποιημάτων σας δημοσιεύοντες στίχους τινὰς εἰς τὴν «Ἡρώ τῆς Νίκης». Κον Ἀλέξ. Κυριεσ. Ἐπιτολεῖαν Τ. Τ. 903. Σίς ἐνεγράψαμεν συμφώνως ὀδηγίας σας. Ἐδωριστοῦμεν διὰ τὰς τόσον εὐμενέτις κρῖσεις σας διὰ τὴν «Νίκην». Ἐμῶσιν μὲν ἐληφθη εἰσεῖτι. Κον Χ. Κωστ. Δεκανέια Τραυμ. Ἐνταῦθα. Τὰ ζητηθέντα φύλλα σίς ἐστάλησαν διὰ δευτέρου φορᾶν. Ἐπιπόμενον νὰ τὰ ἐλάβετε ἡδῆ. Κον Φῶτον Ἀστέρ. Ἀριών—Καραγιουσά, Τ. Τ. 929. Ἐπιτολή σας καὶ χειρογράφος σας ἐλήφθησαν. Κον Π. Γ. Γεν. ἐνταῦθα. Ἐληφθη ἐπιτολή πολεμιστοῦ φίλου σας. Κον Νικ. Καπ. Τραυματίαν. Ἐνταῦθα Ἐληφθη τὸ ποίημα σας. Κον Σπυρ. Λαδ. Τραυματίαν. Ἐνταῦθα. Ἐληφθη ἐπιτολή σας. Κον Περ. Μελ. Δεκανέια Τραυματίαν Ἐνταῦθα. Ἐλάβομεν ἐπιτολήν σας. Κον Ν. Δ. Νικολ. Θεσσαλονικῆν. Ἐληφθη ποίημα σας. Κον Πλ. Πετ. Ἀνδριπολ. Τ. Τ. 903 Ἐστάλη ζήτησὸν φύλλον. Κον Α. Δ. Κεφ. Ἀλεξάνδρειαν. Μυριάς ἐπαριστίας δι' ἐνδοσιασμένον, ὕπερ τῆς «Νίκης». Ἀποσταλέντα 5 Γαλλικὰ περιοδικὰ παρεδόθησαν Διευθύνοντι Νοσοκομείου Ζακπίου διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς τραυματίας σας, συμφώνως ἐπιθυμίᾳ Σας. Καὶ πάλιν θερμὰς εὐχαριστίας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ ΤΟΥ κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ

Πρὸς τὸν κ. Βενιζέλον

Ὁ κ. Πρωθυπουργός, ἐκπροσωπῶν τὸ ἔθνος, ἀπέμεινε εἰς τὸν στρατὸν τὸν ὀρεζομένον εἰς αὐτὸν σεβασμὸν. Ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς δὲν ὀρεζοτάτη, δὲν ἐκάμθη ἀπὸ τὸν κάματον. Ἐπολέμησε συντελέσας θριαμβοῦς ἠρωτισμοῦ. Καὶ διὰ ἐπολέμησε; Ἀποσπᾶμεν τὰ μέρη τῆς ἀπαντήσεως τὰ ἐνδιαφέροντα τὸν στρατὸν ὡς ἀναφερόμενα εἰς τὴν πολεμικὴν δράσιν.

«Ἄλλ' ὁ κ. Βενιζέλος μᾶς ἐλέγχει διὰ τὴν μὴ ἀποδοχὴν τῆς τελευταίας διακοινώσεως τῶν Δυνάμεων δι' ἧς προτεινέτο ἡ μεσότησις αὐτῶν. Καὶ διὰ νὰ στρέξῃ τὸν ἔλεγγον αὐτοῦ, δέχεται μὲν ὅτι θὰ ἀπέκροον ὁ Τούρκος τὴν μεσολάβησιν ἀλλὰ ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ ὕψ' ἡμῶν ἀποδοχὴ θὰ διέθετεν εὐμενῶς ὑπὲρ ἡμῶν τὴν κοινήν γνώμην ὡστε νὰ δυνηθῇ ἡ Ἀγγλία ν' ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα πρὸς ἐπιβολὴν τῆς συνθήκης τῶν Σεβρών.

Ἄλλ' ἐν τῷ ἐλέγγῳ αὐτοῦ ὁ κ. Βενιζέλος, ἐνῶ δὲν παραλείπει νὰ διατυπώσῃ τοὺς οὐδέποτε ἀνακοινωθέντας, πιθανώτατα δὲ καὶ οὐδέποτε καθορισθέντας ὄρους, ὕψ' οὗς θὰ παρείχτο ἡ μεσολάβησις, ἐὰν ἐγένεον κτ' ἄρχην δεκτῆ ὕψ' ἡμῶν, λησμονεῖ νὰ παραθέσῃ τὴν ἐν αὐτῇ τῇ περὶ τοῦτον διακοινώσῃ ἐκπιθεμένην διαδρασίαν τῆς προτεινομένης μεσολαβήσεως. Καὶ εἶναι ἀνίχνη καὶ ἀνακληθῆ ἡ διαδικασία αὐτὴ εἰς τὴν μνήμην τοῦ κ. Βενιζέλου. Αἱ Δυνάμεις ἠρώτων ἂν δεχόμεθα κατ' ἄρχην νὰ μεσιτεύσωσιν. Ἐὰν ἐδεχόμεθα, θὰ ἀνεκοίνωσιν εἰς ἡμᾶς τοὺς ὄρους, ὕψ' οὗς θὰ ἐμεσιτεύοι.

Πᾶσα πιθανότης ὑπάρχει, ὅτι οἱ ὄροι οὔτοι οὔτε μεταξύ τῶν Δυνάμεων εἶχον συμφωνηθῆ θὰ ἀπτεῖτο δὲ χρόνος τῆς πρὸς καθορισμὸν αὐτῶν. Μετὰ τοῦτο, ἂν ἡμεῖς ἐδεχόμεθα καὶ τοὺς οὗτους, θὰ προσέβανον εἰς διὰβημα πρὸς τοὺς Τούρκους, προτεινόμενους αὐτοῖς τὴν μεσολαβήσιν των, πρὸς σὶναμν ἐιρήνης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὄρων οὗς ἡμεῖς θὰ εἴχομεν δεχθῆ. Βεβαίως οἱ Τούρκοι θὰ ἐζητοῦν καὶ καὶ θὰ τοὺς παρεχωρήσῃ προθεσίμια πρὸς ἀπάντησιν. Καὶ μετὰ τὴν ἄροδον αὐτῆς καὶ ἴσως νέας παρατάσεως αὐτῆς, ἦψθ καὶ τοὺς ἐχορηγείτο, διὰ ἀπηντων καὶ κατὰ τὸν κ. Βενιζέλον, ἀποκρούοντες τοὺς προτεινομένους ὄρους.

Κατ' αὐτὴν τὴν διαδικασίαν θὰ διεξήγετο ἡ προσφερομένη μεσίτεσις μὲ βεβαίαν ἀποτυχίαν, ὡς δέχεται καὶ ὁ κ. Βενιζέλος. Ἀλλὰ ἐνῶ δὲν ἔαχε τὸ σκοπιμὸν ἀποτέλεσμα ἡ ἐνέργεια αὐτὴ ὡς ὀμολογεῖ καὶ ὁ ἐπικριτὴς μας, θὰ εἴχε βεβαίως ἔτερον τι ἀποτέλεσμα, τὸ ὀποῖον παραλείπει νὰ ὀρακίσει ὁ κ. Βενιζέλος. Ἡ στρατιωτικὴ ἡμῶν ἐνέργεια ἐπ' ἦν εἰμεθα ἔτοιμοι θὰ ἀνεγαλιζέτο ἐπὶ ἄδην χρόνον.

Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ ἔχθρος θὰ ἐνισχυέτο, ὡστε νὰ κατασταθῇ πολὺ δυσχερεστέρη ἡ στρατιωτικὴ ἡμῶν θέσις, ὅταν μετὰ τὸ βέβαιον ναυάγιον τῆς διπλωματικῆς ἀποπειρας θὰ ἐπανηρχόμεθα εἰς αὐτὴν.

Ἀλλὰ καὶ κατ' ἡμετέρας ἀκόμῃ, ὁ χρόνος, ὁ ὕπολειπόμενος μέχρι τῆς ὄρας τοῦ ἔτους, καθ' ἦν αἱ στρατιωτικαὶ ἐπιχειρήσεις καθίστανται ἀδύνατοι λόγω τῶν καιρικῶν συνθηκῶν, ἦτο βραχυτάτος. Διὰ τῆς ἀναβολῆς τῆς στρατιωτικῆς ἐπιχειρήσεως, ἀσφαλῶς θὰ ἠγγόμεθα εἰς ἀνεπίστατον χρόνον πρὸς οἰανδήποτε στρατιωτικὴν ἐνέργειαν καὶ οὔτως ἡ ἀποδοχὴ τῆς προτάσεως τῶν Δυνάμεων, ἡ ὀποία καὶ κατὰ τὸν κ. Βενιζέλον θὰ κατέληγεν εἰς ναυάγιον, θὰ ἔστρεφε ἡμᾶς καὶ τοῦ μόνου μέσου ἐνεργείας, ὃ εἴχομεν, ἦτοι τῆς στρατιωτικῆς ἐνεργείας.

Η ΝΙΚΗ

Ἐνεργείας

Ὁ κ. Βενιζέλος λέγει ὅτι, ἂν ἐδεικνυόμεθα ἐνδοτικοί, θὰ εἴχομεν τὴν κοινήν γνώμην ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦτο δὲ θὰ διευκόλυνε τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἀγγλίας νὰ ἐπιληφθῇ αὐτὴ τῆς ἐπιβολῆς τῆς συνθήκης τῶν Σεβρών. Καὶ νομίζε ὁ κ. Βενιζέλος ὅτι δὲν ἐδεχθῆμεν ἐνδοτικοί, διότι ἀπέκρούσαμεν τὴν προσφερομένη μεσίτεσιν τῶν Δυνάμεων λόγω τῆς διαδικασίας ὕψ' ἠν προσφερέτο, καὶ ἦψθ θὰ μᾶς ἔστρεφε τῆς ἰκανότητος νὰ μεταγερωσώμεν τὴν στρατιωτικὴν ἡμῶν δύναμιν. Ἀημονεῖ ὅμως, ὅταν διατυπῶ τὴν κατηγορίαν ταύτην, ὅτι διὰ τῆς ἀπαντήσεως μας ἐδηλώσαμεν ὅτι θὰ εἴμεθα πρόθυμοι εἰς οἰανδήποτε συμβῆν ἢ λάβωμεν ὕψ' ὅψις πᾶσαν συγκεκριμένην πρότασιν τῶν Δυνάμεων περὶ τριαριστῶν συγκρούσεως. Ἄλλ' οὔτως εἶνε προθέμον ὅτι δὲν ἀπεκρούσαμεν τὴν μεσολάβησιν.

Ἀπεκρούσαμεν ἁπλῶς τὸν τρόπον καθ' ὃν προσφερέτο, καὶ τοῦτο διότι οὔτος θὰ μᾶς ἔστρεφε τὸ οὐσιωδέτερον μέρος τῆς ἐνεργείας, τὴν στρατιωτικὴν ἰκανότητα. Μέσον ἐνεργείας τὸ ὀποῖον ἦτο μεγίστησι σπουδαίητος καὶ διὰ πᾶσαν Μεγάλην Δύναμιν, ἦψθ θὰ ἦτο διατεθειμένη, ὡς λέγει ὁ κ. Βενιζέλος, νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐπιβολὴν Συνθήκης τῶν Σεβρών εἰς τοὺς Τούρκους. Διότι πᾶσα Δύναμις εἰς τοῦτο ἀποβλέπουσα, δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ προσήσθη ἀδιαφόρως εἰς τὴν ἀχορήστεσιν τοῦ σπουδαιοτέρου μέσου ἐπιβολῆς, τὸ ὀποῖον ἦτο ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς.

Ἀυτὰ εἶνε τὰ κεφάλαια τοῦ κατηγορητηρίου τοῦ ὀποῖου ὁ κ. Βενιζέλος ἐγραψεν ὅς φαίνεται ἐκ τῆς χρονολογίας τῆς ἐπιστολῆς του τὴν 2ην Ἰουλίου. Τὸ κατηγορητήριον τοῦτο ἐφυλάχθη εἰς τὸ θυλακίον τοῦ συντάξοντος αὐτὸ ἐπὶ δύο καὶ ἡμισυ μηνῶν. Καὶ ἐξεφερονδισθῆ μόλις σήμερον εἰς τὴν δημοσιότητα.

Ἡ δημοσιεύσεσις αὐτὸ ἐφημερίς ἐκ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς εἶδε φῶς καταγαζόν τὴν ἐσοτικὴν μεν, φαίνεται, διάνοιαν τῆς πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐπιστολῆς. Οἱ ἀμερόλητοι πολιταὶ, οἱ ἀναγνώσαντες τὴν ἐπιστολήν θὰ ἀναγνώσῃ καὶ τὴν ἀνοτιώτερον ἀπάντησιν. Καὶ εἴμεθα βεβαίως, ὅτι θὰ ἀποφύγοσι τὴν συκοφαντίαν εἰς ἦν ἀπειραθῆ ὁ συντάκτης τῆς ἐπιστολῆς νὰ ἐμβάλῃ τὴν διάνοιν αὐτῶν.

Θὰ κρῖνωσιν ὅμως οἱ ἀμερόλητοι οὔτοι πολιταὶ καὶ τὴν ἐνέργειαν τοῦ κατηγοροῦ ἡμῶν, ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ προβαίνοντος εἰς τοιαύτας δημοσιεύσεσις. Καὶ ἡ κρίσις αὐτῶν εἴμεθα βεβαίως, ὅτι θὰ τονώσῃ τὴν γνώμην αὐτῶν περὶ τοῦ κ. Βενιζέλου, ὡς πολιτικοῦ ἀνδρός, τὴν γνώμην τῆς ὀποίας τόσον πανηγυρικὴ ἐδηλώσεσις ὑπῆρξεν ἡ πάνδημος λαϊκὴ ἐντυμηγορία τῆς 1ης Νοεμβρίου.

Ἄς μὴ πλανᾶται ὁ κ. Βενιζέλος. Ἄς μὴ πλανᾶται οἱ περὶ αὐτῶν. Ἄς μὴ πλανᾶται οὐδὲ οἱ ἀντίθετοι πρὸς αὐτὸν οἱ φιλομαθεῖς καὶ μὲς ἀνέπτυξε μὲ πατριωτικὸν λόγον τὸν σκοπὸν τῆς ἐκνήσεως μας καὶ τοῦ προορισμοῦ μας. Ἐβασίσαμε καλονικόσας καὶ μεταμορφηθέντες εὐφράσαμεν εἰς τὸ χωρὶο ἑνικόσ, ὅπου καὶ ἐσταθεύσαμεν εἰς τὸ ὑπαίθριον.

Ἄς μὴ πλανᾶται ὁ κ. Βενιζέλος. Ἄς μὴ πλανᾶται οἱ περὶ αὐτῶν. Ἄς μὴ πλανᾶται οὐδὲ οἱ ἀντίθετοι πρὸς αὐτὸν οἱ φιλομαθεῖς καὶ μὲς ἀνέπτυξε μὲ πατριωτικὸν λόγον τὸν σκοπὸν τῆς ἐκνήσεως μας καὶ τοῦ προορισμοῦ μας. Ἐβασίσαμε καλονικόσας καὶ μεταμορφηθέντες εὐφράσαμεν εἰς τὸ χωρὶο ἑνικόσ, ὅπου καὶ ἐσταθεύσαμεν εἰς τὸ ὑπαίθριον.

αὐτοῦ πολιτείας δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἔχη τόσῃ ἀμείριστον τὴν συνδρομήν αὐτοῦ, ὅσον ἔχομεν ἡμεῖς αὐτὴν.

Καὶ ἡ ἐπιλοτιστὴν αὐτὴ ὑπῆρξεν καὶ ὑπάρχει κεφάλαιον ἰσχυροτάτον ἀναβιβάζον τὰς πιθανότητας τῆς ἐπιτυχίας εἰς τὸ ἀνώτατον δυνατόν σημείον.

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πέμπτη 16 Σεβρίου: Ο θρυλικός Στρατηλάτης επανήλθεν εις την Πρωτεύουσά του. Ο Λαός έκπρην διεδήλωσε την λατρείαν του και την άφοσίωσίν του πρὸς τὸν Νικητὴν Βασιλέα του.

—Μετά τῆς Α. Μ. ἐπέστρεψαν οὐ διάδοχος, ὁ Βασιλέως Νικόλαος, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κ. Θεοτόκης, ὁ Στρατηγὸς κ. Δούσανης, ὁ Ὑποστράτηγος κ. Στρατηγὸς καὶ πάντες οἱ ἄλλοι Ἀξιωματικοὶ οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Βασιλέως καὶ οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ Ἐπιτελεῖον.

—Τὸ ζήτημα τῆς ὀργανώσεως τῆς Μ. Ἀσίας ἀπασχολεῖ εἰςμακρὰ καὶ ἐπανειλημμένως συνομωσίαις τὸν κ. Πρόεδρον τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τὸν κ. Ὑπουργὸς καὶ τὸν Ὑπατον Ἀρμοστήν τῆς Σερβίας.

—Εἰς τὸν κ. Δούσανην ἀνατίθενται τὰ καθήκοντα Ἀρχηγὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου τοῦ Στρατοῦ. Ὁ κ. Ἐξοδάκτυλος θὰ διατηρήσῃ τὴν θέσιν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου τῶν Ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν Πολιτικῶν ὑποθέσεων.

—Μελετᾶται τὸ ζήτημα τῆς μερικῆς ἀποστρατεύσεως ἑξαρτωμένων ἐκ τῆς ἐδρανώσεως τῶν νέων γραμμῶν μας.

Παρασκευή 17 Σεβρίου: Θεωρεῖται ἀσφαλὴς ἡ προεχὴς μετὰ τῶν κ. Πρωθυπουργοῦ συννομοθετοῦν καὶ ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν εἰς Ἑδρᾶσιν.

—Ὁ κ. Στεργιάδης παραμένει εἰς Ἀθήνας συννομοθετοῦν μετὰ τῶν κ. Ὑπουργῶν διὰ τὴν συγκρότησιν τῶν ὑπερκοινοβουλίων θὰ ἐγκατασταθῶν εἰς τὰ νέα ἑδάφη.

—Ἡ διαφημισθεῖσα Γαλλοκεμαλικὴ συμφωνία δὲν καθυστερεῖ καὶ ὑπογραφή τῶν Κεμαλικῶν ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ κ. Μπουρνὸν ὁ ἀντιπροσωπεύων τὴν Γαλίαν δὲν ἔχει ἔκδορον καὶ ἰσχύουσαν τὴν ἀντιπροσωπευτικὴν ἐξουσίαν.

Σάββατον 18 Σεβρίου: Προκειμένου νὰ καθορισθῶν αἱ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις διὰ τὴν ἀρτιότεραν ὀργάνωσιν τῶν κλάδων τῆς Διοικήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Στρατοῦ κατεχομένων Μικρασιατικῶν ἐδαφῶν καὶ τὴν ἐξασφαλίσιν τῆς τάξεως διέβησαν τὸ δυνατόν ὀλιγοτέρων δυνάμεων Στρατοῦ, ἀνετίθη πάσα ἡ διοργανωτικὴ ἐργασία εἰς τὸν Ὑπατον Ἀρμοστήν κ. Σερβιάδην, ἔχοντα πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας εἰς τὰς πράξεις του καὶ ἀποφάσεις του.

—Συνειργασθὲν ὁ Γενικὸς Ἐπιτελάρχης κ. Δούσανης μετὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Γούναρη εἰς τὸν ἔξυμνον τὰς στρατιωτικὰς καταστάσεις εἰς τὰ ἀπορρίθνα τὰ μέτρα τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὰς χερμαρῆς ἀνάγκας τοῦ Στρατοῦ μας.

Κυριακὴ 19 Σεβρίου: Θεωρεῖται ἐπιχειρημένη ἡ σύγκλησις τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως πρὸς τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ δι' Ἑδρᾶσιν.

—Ὁ Κεμάλ ἐπιστρατεύει πάντας τοὺς μὴ Μουσουλμάνους τῆς Ἀνατολῆς ἀπὸ τοῦ 19ου μέχρι τοῦ 8ου καὶ κατατάσσει αὐτοὺς εἰς εἰδικὰ ἔργα καὶ τάγματα.

Δευτέρα 20 Σεβρίου: Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐδόθη εἰς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν τὴν φωτογραφίαν Του ἐπιγράψας ἰδιόχειρος ἐπ' αὐτῆς: «Εἰς ἀνάμνησιν τῶν προσπαθειῶν καὶ μόχθων μας ἐν τῷ ἄγῳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.»

—Ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν δι' ἐπὶ τοῦτο ἀντιπροσωπείας προσέφερεν εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα—Νικητὴν, ἀγαλλιάτων ἐξ ἐξουσιοδοτημένου ὀρειᾶλλον παριστῶν μαχητῶν.

—Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐγένετο δεκτὸς εἰς μακρὰν συνηγορίαν μετὰ τοῦ Βασιλέως.

—Ἀποτέλεσμα ταύτης ὑπήρξεν ἡ πλήρης δημοφιλία ἀντιλήψωσιν ἐπὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως.

—Ἀπερῆσθη ἡ σύγκλησις τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Προέδρου κ. Δομβάρδου θὰ ὀρισθῇ ἡ ἡμέρα τῆς σύγκλησεως.

—Ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ μετόπου ὁ Ἀνιστράτηγος καὶ ἀρχηγὸς τοῦ Β' Σώματος Στρατοῦ Πρίγκηψ Ἀνδρέας.

Τρίτη 21 Σεβρίου: Ἀφίκετο ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως κ. Λομβάρδος καὶ συνήχθη μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Γούναρη πρὸς καθορισμὸν τῆς ἡμέρας τῆς σύγκλησεως τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως.

—Ἰσχυρὰ δυνάμις Κεμαλικῶν Ἱππικῶν ἐνεργήσασα κινήσει πρὸς τὸ Ἐσκή-Σεχρή ἀπεκρούσθη δι' ἀντεπισθέσεως μίας τῶν Μεραρχιῶν μας.

—Τὰς ἐχθρῆκας φάλαγγας τὰς κατευθυνόμενὰς κατὰ τὸν ἡμετέρον θεῶσαν ἀντελήφθησαν κατὰ πρότον τὰ ἀεροπλάνα μας.

—Ἀπεκατεστάθη πλήρως ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ Σμύρνης—Ἀφῖον Καραχισσάρ.

—Ἀφίκετο ὁ Ἐπιτελάρχης τῆς Στρατιάς κ. Πάλλης.

—Ἀφίκετο ὁ Γεν. Διοικητὴς Θράκης κ. Βοζίκης.

—Ἀφίκετο ὁ Ἀγγλος Ναύαρχος Ὑμπρεὺ Σμιθ νέος Ἀρχηγὸς τῆς παρ' ἡμῖν Ναυτικῆς Ἀγγλικῆς Ἀποστολῆς.

Τετάρτη 22 Σεβρίου: Ὁ Στρατηγὸς Παπούλας ἐνεργήσασ γενικὴν ἐπιθεώρησιν τῆς νέας γραμμῆς τοῦ μετόπου μας, καθ' ὅλην τὴν παράταξιν, ἀπεκόμισε τὰς πλέον ἰκανοποιητικὰς ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ ἠθικοῦ τῶν στρατευμάτων μας. Συνεχάρη ὀλοφύγειν τοὺς Σωματάρχας καὶ Μεραρχοὺς.

—Τὸ Στρατηγεῖόν μας ἐγκατέστη μονίμως εἰς τὸ Ἐσκή-Σεχρή.

—Αἱ ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ καταστραφεῖσαι συγκοινωνία, ἀπεκατεστάθησαν τελείως ὑπὸ τῶν ἡμετέρων.

Ἡ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ Τῶ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΑΣ

Τὸν ἑχαίρειαν ἐπιστρέφοντα αἱ ἄκται τῆς Προποντίδος. Τὸν ἐθώπευσαν ἀπαλὰ ἀπαλὰ ἡ αἶμα τοῦ Ἑλλησπόντου. Το γαλανὸν κῆμα τοῦ Μαρμαρᾶ στοργικὰ. Τὸν ἐσυντρόφευσε καὶ ἀπήγαγεν μετ' αὐτοῦ τὴν ἀσπιδόμαθον ἑσφιν τοῦ ἀκρογιαλίου τῆς Μικρασίας.

Ἡ Πρῶσσα ἡ καθεδρὰ τῶν ἀρχαίων Σουλτανῶν ἐξηγητοῦ ἐκ τῆς ἐκεῖ παρουσίας Του. Ἡ Βασιλικὴ πνοὴ Του καθήδινε τὴν Ἑλληνικὴν συνείδησιν, ἡ Βασιλικὴ Του σκέψις καθήγαγεν τὴν ἀτιμωσίαν, τὰ Βασιλικὰ του λόγια ἐξήλειψαν τὸ μίσος.

Τὸ Σουλτανικὸν πέλμα τὸ βαρὺ καὶ ἀποπνικτικὸν ἀνεκατέστησε τὸ Βασιλικὸν μεδίμα. Τὴν Σουλτανικὴν αὐθαγοῖαν ἡ Βασιλικὴ ἀνεκτικότητος καὶ καλοσύνη. Τὴν Σουλτανικὴν τυραννίαν ἡ Βασιλικὴ ἐπιείκειαν καὶ στοργήν.

Ἡ Πρῶσσα ἐξηγητοῦ. Ἡ πνοὴ τῆς ἐλευθερίας ἀνεμίχρῃσασ τὰς πτυχὰς τῆς Σημιαίας μας σκορπίζει τὴν μεγάλην ἠθικὴν ἰκανοποίησιν εἰς τὰς πολυποικίλους φυλάς τῆς ἀρχαίας Σουλτανικῆς Φολεᾶς. Τὸ Βασιλικὸν Ἀνάκτορον τοῦ ἐνδόξου Κωνσταντίνου μας ἐπιστάσασ ὅλην τὴν ἀμφοβόλον ἀγλήν τῆς Ἀσιατικῆς βαρβαρότητος. Ὁ Νικητὴς, ἐμψυχότης τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ἰδεωδῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἀμαυρῶσασ τὰς πλανομένας σκιὰς τοῦ Ὀσμάν καὶ Ὀρχάν καὶ μετ' ἡμῶν τὸν ἀσχορπίζει τὸ νέον φῶς τοῦ νεωτέρου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν Πρῶσσαν μετὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ μυσωλεία, καὶ τὴν ἐκτεινομένην ὑπερταύτην ἀσφαλίαν καὶ γοητικὸν πεδίο τοῦ γοητευτικῆν θέναν ἀπέχεται ὁ Νικητὴς.—Βασιλεὺς ἐπανερχόμενος εἰς τὴν Πρωτεύουσάν τοῦ Ἑλληνικοῦ—τὰς Ἀθήνας. Κατέχευται εἰς τὸ ἐπίγειον τῆς Πρῶσσης, τὰ μαγευτικὰ τὰ Ἑλληνικώτατα καὶ πολιτισμένοντα Μουσαντὰ καὶ ἐκεῖ ἐπιβιβάζεται, ἐν μέσῳ ἀποθεωτικῆς προσηλαίας ἐπὶ τῆς «Κωνσταντινουπόλεως». Τὸ σμύβουλον τῆς Ἑλληνικῆς Κοινοτήτος Μουσαντῶν ὑποδέχεται τὸν Ἀνακτα καὶ ὁ ἀμυγῆς, Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς διὰ διαπύθωσιν ἐχθρῶν καὶ συγκλητικῶν προσφώνησεων ἐφαρξεί τὰ πλημμυροῦντα τὰ στήθη τῶν συναυθιματῶν.

Ἡ θαλαμηγὸς εἶναι ἡδὴ ἔτοιμος πρὸς ἀπόπλυν μετὰ τὸ εὐγενὲς φορτίον τῆς. Ὁ Βασιλεὺς περικυκλωτὰ ὑπὸ τῶν πλείστον μελῶν τῆς Οἰκογενείας Του, ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ κ. Θεοτόκη, τῶν Ἐπιτελῶν του, τῶν Ὑπαπιστῶν του καὶ τῶν ἄλλων τῆς Ἀκολουθίας του.

Τὰ ἐλλειμνομένα σκάφη ἀποδίδουσι τὰς τιμὰς ἐν ἐξᾷλλῳ ἐνθουσιασμῷ. Τὰ πληρώματα εἰς τὸν ἰσθμὸν ἐξδηλώνουν φρενιτωδῶς τὰ αισθηματὰ των καὶ τὴν λατρείαν των, ἐν ᾧ ἀπὸ τῆς προκειμένης αἰ λαγαί τοῦ πλήθους πληροῦν ὀλοκλήρῃ τὴν ἀτιμωσίαν.

Ὀλίγον πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ἡ «Κωνσταντινουπόλις» ἀπαίρει. Πλεῖε ἡμέρα καὶ καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν τῆς παραλίας καὶ μέχρι βαθείας νυκτὸς αἱ ἑνωκροναγαὶ τοῦ πλήθους καὶ οἱ συριγμοὶ τῶν πλοίων οὐδὲ στιγμήν διακόπτονται ἅπαν πρὸ τῆς ἐπομένην ἡ θαλαμηγὸς συννομοθετῶν τιμητικῶς ὑπὸ τοῦ «Βελοῦς» εἰσέρχεται εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Μαρμαρᾶ. Μετὰ δίσωρον πλοῦν καθ' ἦν ἡ Βασιλικὴ σκέψις ἐστρέφετο ζωηρὰ καὶ ἀκούρατος πρὸς τὴν Βασιλίδαν τῶν πόλεων, ἡ θαλαμηγὸς εἰσέρχεται εἰς τὰ Στενὰ τῶν Δαρδανελίων. Ἐκεῖ ζωντανεύουν ὅλα τὰ πρόσφατα ἱστορικὰ γεγονότα καὶ ἡ διαδρομὴ πλοίου φέροντος τὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος Νικητῆν καὶ Ἐλευθερωτῆν, ἀπὸ μίαν γιγαντομαχίαν καὶ καταστροφικὴν τοῦ ἐχθροῦ, λαμβάνει ἐξαιρετικὴν χαρακτῆρα ὑπεροχῆ ἑθνικοῦ γεγονότος.

Φθάνει ἡδὴ ἡ «Κωνσταντινούπολις» εἰς τὴν ἑξοδὸν τῶν Στενῶν καὶ ὁ πλοῦς ἐξακολουθεῖ

κανονικῶς καὶ ἀδιατάρακτος μέχρι Πειραιῶς Ἐκεῖ τὸν ὑποδέχονται πρῶτον οἱ Πειραιεῖς ἐν μέσῳ ἐξᾷλλου ἐκδηλώσεως αἰσθημάτων ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης καὶ ἦδη ἐλωνίσοσ τὸν ἀναμένει ἡ Πρωτεύουσά Του. Ὅλοι εἰμεθα ἐπὶ ποδός. Ἀπὸ τὰς πλέον ἀποκαρτωμένας συνοικίας συγκεντροῦται εἰς τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς κόσμος πάσης τάξεως, ἡλικίας καὶ παντὸς ἐπαγγέλματος ἀποτελοῦντες συμπαιγὲς λαϊκὰς ὁμάδας. Ἡ πόλις ἐορταστικῶς καὶ χαρμονικῶς ἐννοεῖ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Στρατηλάτην—Νικητῆν. Μετὰ τὴν ἐπάνοδον Του ἀπὸ τῆν ὀμιχλώδη καὶ παγερᾶν ἐξορίαν δὲν ἔλαβεν ὁ Λαὸς τὸν καιρὸν νὰ τὸν χορτάσῃ, νὰ τὸν καμαρώσῃ, νὰ τοῦ ἐπιδείξῃ ὅλον τὸ βάθος τῶν αισθημάτων του. Ὑψηλὰ καθήκοντα πληροῦν τὸν μαχομένου Στρατοῦ μας, εἰς τὸ πλευρὸν τῶν γενναίων συμπολεμιστῶν Του, παρὰ τὸν ἐνθουσιωδῆ καὶ ἀπορροιστικὴν ἑλληνικὴν Νεότητά Του ἐκάλον.

Ὁ Στρατὸς ὀραματίζεται τὴν μορφήν Του, τὴν εἰκόνα Του, τὴν στάσιν Του, τὸ βάδιμά Του καὶ εἶδμα ἀπὸ τὴν ἐμφάνισίν Του. Ὁ Στρατὸς ὀνειροπολοῦσε νὰ τὸν ἴδῃ, νὰ τὸν φάσῃ, εἰ δυνατόν, νὰ τὸν ἀκούσῃ, νὰ αἰσθανθῇ τὴν δύναμιν τῶν ματιῶν Του, νὰ ἀσπυρῇ τὴν γοητείαν τῶν λόγων Του, νὰ δεχθῇ ἀπὸ τὰ χεῖλιά Του ἕνα ἔπαινον, μίαν ἐνθάρρυνσιν, μίαν προτροπήν. Ὁ Στρατὸς ἐπόθει νὰ θυσιασθῇ ὑπὸ τὰ ὄμματα Του, νὰ μεγαλοπυρρῇ ὑπὸ τὰς ὄψεις Του, νὰ θραιοβυθῇ καὶ νὰ θρηματισθῇ τὸν ἐχθρὸν ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις Του. Τὸ ἴδιον ἠθῶνετο τώρα καὶ ὁ Λαὸς. Τοῦ ἔλειπε μῆνας ὀλοκλήρους καὶ εἶχε τὴν ἴδιαν δίψαν τοῦ ἔρχομοῦ Του. Καὶ ἦρθεν ἡ στιγμή αὕτη. Ἐφθασεν ἡ εὐλογημένη ὄρα. Καὶ ὁ Ἀθηναϊκὸς Λαὸς ἀκόρμητος εἰς ἐκδηλώσεις παντοίας, εἰς ἐκδηλώσεις λατρείας καὶ ἀφοσιώσεως, ἀλλόφρων ἐκ τῶν ἐνθουσιασμοῦ, ὄρηκ πρὸς τὸ αὐτοκινήτον Του καὶ τὸν φέρει ἀποθεωτικῆς ἀπὸ τοῦ Σκαμνοῦ μέχρι τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ καὶ ἐκείθεν μέχρι τῶν Ἀνακτόρων Του.

Τὸν ἑχαίρειαν ἐπιστρέφοντα αἱ ἄκται τῆς Προποντίδος. Τὸν ἐθώπευσαν ἀπαλὰ ἀπαλὰ ἡ αἶμα τοῦ Ἑλλησπόντου. Το γαλανὸν κῆμα τοῦ Μαρμαρᾶ στοργικὰ. Τὸν ἐσυντρόφευσε καὶ ἀπήγαγεν μετ' αὐτοῦ τὴν ἀσπιδόμαθον ἑσφιν τοῦ ἀκρογιαλίου τῆς Μικρασίας.

Ἡ Πρῶσσα ἡ καθεδρὰ τῶν ἀρχαίων Σουλτανῶν ἐξηγητοῦ ἐκ τῆς ἐκεῖ παρουσίας Του. Ἡ Βασιλικὴ πνοὴ Του καθήδινε τὴν Ἑλληνικὴν συνείδησιν, ἡ Βασιλικὴ Του σκέψις καθήγαγεν τὴν ἀτιμωσίαν, τὰ Βασιλικὰ του λόγια ἐξήλειψαν τὸ μίσος.

Τὸ Σουλτανικὸν πέλμα τὸ βαρὺ καὶ ἀποπνικτικὸν ἀνεκατέστησε τὸ Βασιλικὸν μεδίμα. Τὴν Σουλτανικὴν αὐθαγοῖαν ἡ Βασιλικὴ ἀνεκτικότητος καὶ καλοσύνη. Τὴν Σουλτανικὴν τυραννίαν ἡ Βασιλικὴ ἐπιείκειαν καὶ στοργήν.

Ἡ Πρῶσσα ἐξηγητοῦ. Ἡ πνοὴ τῆς ἐλευθερίας ἀνεμίχρῃσασ τὰς πτυχὰς τῆς Σημιαίας μας σκορπίζει τὴν μεγάλην ἠθικὴν ἰκανοποίησιν εἰς τὰς πολυποικίλους φυλάς τῆς ἀρχαίας Σουλτανικῆς Φολεᾶς. Τὸ Βασιλικὸν Ἀνάκτορον τοῦ ἐνδόξου Κωνσταντίνου μας ἐπιστάσασ ὅλην τὴν ἀμφοβόλον ἀγλήν τῆς Ἀσιατικῆς βαρβαρότητος. Ὁ Νικητὴς, ἐμψυχότης τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ἰδεωδῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἀμαυρῶσασ τὰς πλανομένας σκιὰς τοῦ Ὀσμάν καὶ Ὀρχάν καὶ μετ' ἡμῶν τὸν ἀσχορπίζει τὸ νέον φῶς τοῦ νεωτέρου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν Πρῶσσαν μετὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ μυσωλεία, καὶ τὴν ἐκτεινομένην ὑπερταύτην ἀσφαλίαν καὶ γοητικὸν πεδίο τοῦ γοητευτικῆν θέναν ἀπέχεται ὁ Νικητὴς.—Βασιλεὺς ἐπανερχόμενος εἰς τὴν Πρωτεύουσάν τοῦ Ἑλληνικοῦ—τὰς Ἀθήνας. Κατέχευται εἰς τὸ ἐπίγειον τῆς Πρῶσσης, τὰ μαγευτικὰ τὰ Ἑλληνικώτατα καὶ πολιτισμένοντα Μουσαντὰ καὶ ἐκεῖ ἐπιβιβάζεται, ἐν μέσῳ ἀποθεωτικῆς προσηλαίας ἐπὶ τῆς «Κωνσταντινουπόλεως». Τὸ σμύβουλον τῆς Ἑλληνικῆς Κοινοτήτος Μουσαντῶν ὑποδέχεται τὸν Ἀνακτα καὶ ὁ ἀμυγῆς, Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς διὰ διαπύθωσιν ἐχθρῶν καὶ συγκλητικῶν προσφώνησεων ἐφαρξεί τὰ πλημμυροῦντα τὰ στήθη τῶν συναυθιματῶν.

Ἡ θαλαμηγὸς εἶναι ἡδὴ ἔτοιμος πρὸς ἀπόπλυν μετὰ τὸ εὐγενὲς φορτίον τῆς. Ὁ Βασιλεὺς περικυκλωτὰ ὑπὸ τῶν πλείστον μελῶν τῆς Οἰκογενείας Του, ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ κ. Θεοτόκη, τῶν Ἐπιτελῶν του, τῶν Ὑπαπιστῶν του καὶ τῶν ἄλλων τῆς Ἀκολουθίας του.

Τὰ ἐλλειμνομένα σκάφη ἀποδίδουσι τὰς τιμὰς ἐν ἐξᾷλλῳ ἐνθουσιασμῷ. Τὰ πληρώματα εἰς τὸν ἰσθμὸν ἐξδηλώνουν φρενιτωδῶς τὰ αισθηματὰ των καὶ τὴν λατρείαν των, ἐν ᾧ ἀπὸ τῆς προκειμένης αἰ λαγαί τοῦ πλήθους πληροῦν ὀλοκλήρῃ τὴν ἀτιμωσίαν.

Ὀλίγον πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ἡ «Κωνσταντινουπόλις» ἀπαίρει. Πλεῖε ἡμέρα καὶ καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν τῆς παραλίας καὶ μέχρι βαθείας νυκτὸς αἱ ἑνωκροναγαὶ τοῦ πλήθους καὶ οἱ συριγμοὶ τῶν πλοίων οὐδὲ στιγμήν διακόπτονται ἅπαν πρὸ τῆς ἐπομένην ἡ θαλαμηγὸς συννομοθετῶν τιμητικῶς ὑπὸ τοῦ «Βελοῦς» εἰσέρχεται εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Μαρμαρᾶ. Μετὰ δίσωρον πλοῦν καθ' ἦν ἡ Βασιλικὴ σκέψις ἐστρέφετο ζωηρὰ καὶ ἀκούρατος πρὸς τὴν Βασιλίδαν τῶν πόλεων, ἡ θαλαμηγὸς εἰσέρχεται εἰς τὰ Στενὰ τῶν Δαρδανελίων. Ἐκεῖ ζωντανεύουν ὅλα τὰ πρόσφατα ἱστορικὰ γεγονότα καὶ ἡ διαδρομὴ πλοίου φέροντος τὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος Νικητῆν καὶ Ἐλευθερωτῆν, ἀπὸ μίαν γιγαντομαχίαν καὶ καταστροφικὴν τοῦ ἐχθροῦ, λαμβάνει ἐξαιρετικὴν χαρακτῆρα ὑπεροχῆ ἑθνικοῦ γεγονότος.

Φθάνει ἡδὴ ἡ «Κωνσταντινούπολις» εἰς τὴν ἑξοδὸν τῶν Στενῶν καὶ ὁ πλοῦς ἐξακολουθεῖ

κανονικῶς καὶ ἀδιατάρακτος μέχρι Πειραιῶς Ἐκεῖ τὸν ὑποδέχονται πρῶτον οἱ Πειραιεῖς ἐν μέσῳ ἐξᾷλλου ἐκδηλώσεως αἰσθημάτων ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης καὶ ἦδη ἐλωνίσοσ τὸν ἀναμένει ἡ Πρωτεύουσά Του. Ὅλοι εἰμεθα ἐπὶ ποδός. Ἀπὸ τὰς πλέον ἀποκαρτωμένας συνοικίας συγκεντροῦται εἰς τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς κόσμος πάσης τάξεως, ἡλικίας καὶ παντὸς ἐπαγγέλματος ἀποτελοῦντες συμπαιγὲς λαϊκὰς ὁμάδας. Ἡ πόλις ἐορταστικῶς καὶ χαρμονικῶς ἐννοεῖ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Στρατηλάτην—Νικητῆν. Μετὰ τὴν ἐπάνοδον Του ἀπὸ τῆν ὀμιχλώδη καὶ παγερᾶν ἐξορίαν δὲν ἔλαβεν ὁ Λαὸς τὸν καιρὸν νὰ τὸν χορτάσῃ, νὰ τὸν καμαρώσῃ, νὰ τοῦ ἐπιδείξῃ ὅλον τὸ βάθος τῶν αισθημάτων του. Ὑψηλὰ καθήκοντα πληροῦν τὸν μαχομένου Στρατοῦ μας, εἰς τὸ πλευρὸν τῶν γενναίων συμπολεμιστῶν Του, παρὰ τὸν ἐνθουσιωδῆ καὶ ἀπορροιστικὴν ἑλληνικὴν Νεότητά Του ἐκάλον.

Ὁ Στρατὸς ὀραματίζεται τὴν μορφήν Του, τὴν εἰκόνα Του, τὴν στάσιν Του, τὸ βάδιμά Του καὶ εἶδμα ἀπὸ τὴν ἐμφάνισίν Του. Ὁ Στρατὸς ὀνειροπολοῦσε νὰ τὸν ἴδῃ, νὰ τὸν φάσῃ, εἰ δυνατόν, νὰ τὸν ἀκούσῃ, νὰ αἰσθανθῇ τὴν δύναμιν τῶν ματιῶν Του, νὰ ἀσπυρῇ τὴν γοητείαν τῶν λόγων Του, νὰ δεχθῇ ἀπὸ τὰ χεῖλιά Του ἕνα ἔπαινον, μίαν ἐνθάρρυνσιν, μίαν προτροπήν. Ὁ Στρατὸς ἐπόθει νὰ θυσιασθῇ ὑπὸ τὰ ὄμματα Του, νὰ μεγαλοπυρρῇ ὑπὸ τὰς ὄψεις Του, νὰ θραιοβυθῇ καὶ νὰ θρηματισθῇ τὸν ἐχθρὸν ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις Του. Τὸ ἴδιον ἠθῶνετο τώρα καὶ ὁ Λαὸς. Τοῦ ἔλειπε μῆνας ὀλοκλήρους καὶ εἶχε τὴν ἴδιαν δίψαν τοῦ ἔρχομοῦ Του. Καὶ ἦρθεν ἡ στιγμή αὕτη. Ἐφθασεν ἡ εὐλογημένη ὄρα. Καὶ ὁ Ἀθηναϊκὸς Λαὸς ἀκόρμητος εἰς ἐκδηλώσεις παντοίας, εἰς ἐκδηλώσεις λατρείας καὶ ἀφοσιώσεως, ἀλλόφρων ἐκ τῶν ἐνθουσιασμοῦ, ὄρηκ πρὸς τὸ αὐτοκινήτον Του καὶ τὸν φέρει ἀποθεωτικῆς ἀπὸ τοῦ Σκαμνοῦ μέχρι τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ καὶ ἐκείθεν μέχρι τῶν Ἀνακτόρων Του.

Τὸν ἑχαίρειαν ἐπιστρέφοντα αἱ ἄκται τῆς Προποντίδος. Τὸν ἐθώπευσαν ἀπαλὰ ἀπαλὰ ἡ αἶμα τοῦ Ἑλλησπόντου. Το γαλανὸν κῆμα τοῦ Μαρμαρᾶ στοργικὰ. Τὸν ἐσυντρόφευσε καὶ ἀπήγαγεν μετ' αὐτοῦ τὴν ἀσπιδόμαθον ἑσφιν τοῦ ἀκρογιαλίου τῆς Μικρασίας.

Ἡ Πρῶσσα ἡ καθεδρὰ τῶν ἀρχαίων Σουλτανῶν ἐξηγητοῦ ἐκ τῆς ἐκεῖ παρουσίας Του. Ἡ Βασιλικὴ πνοὴ Του καθήδινε τὴν Ἑλληνικὴν συνείδησιν, ἡ Βασιλικὴ Του σκέψις καθήγαγεν τὴν ἀτιμωσίαν, τὰ Βασιλικὰ του λόγια ἐξήλειψαν τὸ μίσος.

Τὸ Σουλτανικὸν πέλμα τὸ βαρὺ καὶ ἀποπνικτικὸν ἀνεκατέστησε τὸ Βασιλικὸν μεδίμα. Τὴν Σουλτανικὴν αὐθαγοῖαν ἡ Βασιλικὴ ἀνεκτικότητος καὶ καλοσύνη. Τὴν Σουλτανικὴν τυραννίαν ἡ Βασιλικὴ ἐπιείκειαν καὶ στοργήν.

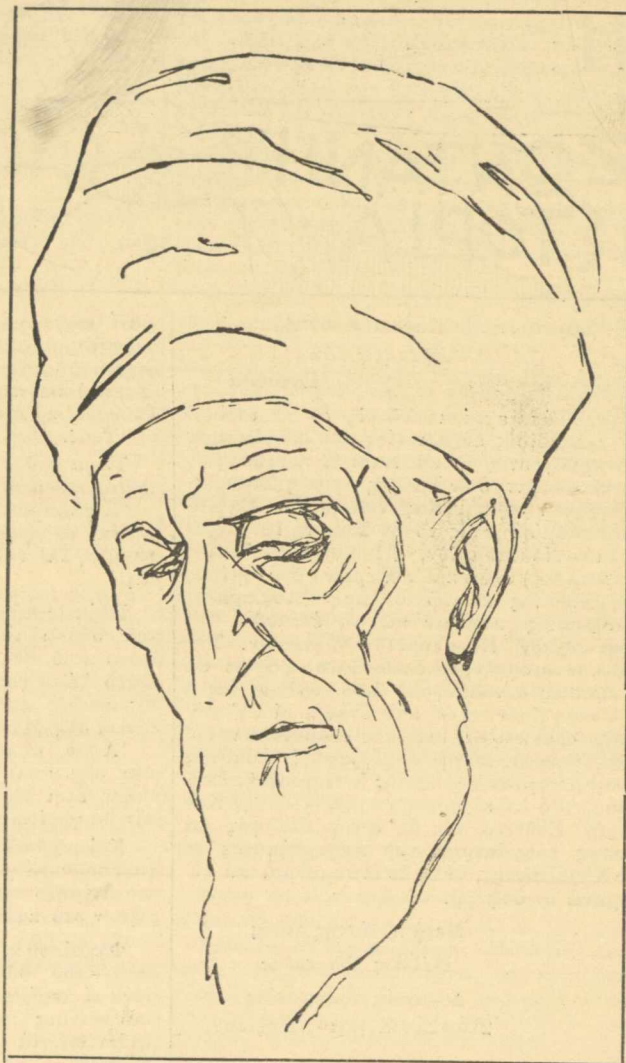
Ἡ Πρῶσσα ἐξηγητοῦ. Ἡ πνοὴ τῆς ἐλευθερίας ἀνεμίχρῃσασ τὰς πτυχὰς τῆς Σημιαίας μας σκορπίζει τὴν μεγάλην ἠθικὴν ἰκανοποίησιν εἰς τὰς πολυποικίλους φυλάς τῆς ἀρχαίας Σουλτανικῆς Φολεᾶς. Τὸ Βασιλικὸν Ἀνάκτορον τοῦ ἐνδόξου Κωνσταντίνου μας ἐπιστάσασ ὅλην τὴν ἀμφοβόλον ἀγλήν τῆς Ἀσιατικῆς βαρβαρότητος. Ὁ Νικητὴς, ἐμψυχότης τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ἰδεωδῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἀμαυρῶσασ τὰς πλανομένας σκιὰς τοῦ Ὀσμάν καὶ Ὀρχάν καὶ μετ' ἡμῶν τὸν ἀσχορπίζει τὸ νέον φ

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΜΥΡΝΗ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟΥ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ
ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΥ ΜΑΣ κ. Μ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Μουφτής

Έβραϊος Ραββίνος

Τύπος Ζεϊμπέκη

Τύπος Τούρκου χωρικού